

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 644/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti 1. sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 2. sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 3. sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 4. sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 5. sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a 6. sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], všetci trvale bytom [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom JUDr. Mariánom Ďurinom, Sibírska 4, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (predtým Okresný súd Bratislava II) v konaní vedenom pod sp. zn. B2-10C/145/2011 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľov

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. augusta 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. B2-10C/145/2011 (predtým vedenom pod sp. zn. 10C/145/2011, pričom pasívne legitimovaný subjekt označili samotní sťažovatelia s prihliadnutím na časové hľadisko a tzv. reformu súdnej mapy v Slovenskej republike). Súčasne navrhujú, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal každému z nich primerané finančné zadosťučinenie po 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sú právnymi nástupcami po poručiťelovi ako žalovanom, a to v konaní o náhradu škody z ublíženia na zdraví. V prejednávanej veci rozhodol ešte okresný súd rozsudkom z 24. januára 2017, ktorý Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 10Co/207/2017-521 zo 4. februára 2021 v časti potvrdil, v časti odvolanie žalobkyne odmietol a v časti zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové

rozhodnutie. Podľa sťažovateľov až päť rokov po smrti poručiteľa mestský súd nariadil termín súdneho pojednávania, na ktorom vo veci rozhodol rozsudkom č. k. B2-10C/145/2011-789 z 5. marca 2025, proti ktorému žalovaná podala 2. mája 2025 odvolanie a v napadnutom konaní tak nie je ani po 15 rokoch právoplatne rozhodnuté. Na podklade uvedeného a s opakovaným dôrazom na frustráciu spôsobenú dĺžkou konania a organizáciou súdnictva v Slovenskej republike odôvodnili zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že postup mestského súdu v napadnutom konaní už bol predmetom ústavnoprávneho prieskumu, keď podanú ústavnú sťažnosť sťažovateľov z dôvodu absencie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde uznesením č. k. I. ÚS 622/2023-14 z 23. novembra 2023 odmietol. Označené uznesenie ústavného súdu sa týkalo len podmienok konania, a preto nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Uvedeným nedostatok sa však vyznačuje aj druhá ústavná sťažnosť.

5. Ústavný súd opakovane právnomu zástupcovi sťažovateľov pripomína, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016). Sťažovateľ musí ďalej vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách (III. ÚS 352/2017, č. 63/2017 ZNaU). Ústavná sťažnosť nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor pre dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). Nepostačuje preto akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ale tento musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.).

6. V ústavnej sťažnosti úplne absentuje sťažnostná argumentácia, ktorá by ústavnému súdu umožnila reálne, t. j. faktické posúdenie rozporovaného postupu mestského súdu (predtým okresného súdu) vo vzťahu k namietaným právam sťažovateľov. Deskripcia sa obmedzuje len na všeobecné a strohé tvrdenie o viac ako 15 rokoch trvajúcim konaní, v ktorom mestský súd po zrušení prvého rozsudku opakovane rozhoduje a vo veci nariadil pojednávania až 5 rokov po smrti poručiteľa ako pôvodného žalovaného, bez toho, aby ústavnému súdu ozrejmili aspoň elementárny postup a časovú chronológiu úkonov vykonaných jednotlivými všeobecnými súdmi a ich vplyv na svoje práva. Z vlastnej rozhodovacej činnosti (konania vedené pod sp. zn. I. ÚS 618/2022, I. ÚS 622/2023, I. ÚS 719/2024, pozn.) je pritom ústavnému súdu známe, že o odvolaní proti prvému rozsudku okresného súdu sp. zn. 10C/145/2011 z 24. januára 2017 rozhodol krajský súd až po 4 rokoch, a to rozsudkom č. k. 10Co/207/2017-521 zo 4. februára 2021, spis bol následne z dôvodu žalobkyňou podaného dovolania predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý uznesením sp. zn. 7Cdo/230/2022 z 26. júna 2024 dovolanie ako neprípustné odmietol a spis vrátil mestskému súdu v júli 2024.

7. Rozporuplne pôsobí aj sťažnostná narácia, podľa ktorej „Až 5 rokov po jeho smrti dňa 02.05.2025 Mestský súd Bratislava-IV nariadil vo veci pojednávanie a vyniesol v tento deň aj rozsudok, čís. k.: B2-10C/145/2011-789.“, pretože mestský súd aj podľa sťažovateľmi zaslaného rozsudku rozhodol ešte 5. marca 2025, avšak 2. mája 2025 žalobkyňa podala odvolanie. Sťažovatelia teda podali ústavnú sťažnosť v čase po vydaní druhého rozsudku mestského súdu a napriek informácii o žalobkyňou podanom opravnom prostriedku v ústavnej sťažnosti neuvádzajú žiadne bližšie skutočnosti, ktorými by ozrejmili ďalší postup mestského súdu spojený s úkonmi súdu prvej inštancie podľa § 373 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vlastnou činnosťou ústavný súd pritom zistil, že rozsudok mestského súdu bol doručený právnomu zástupcovi žalovaných 25. apríla 2025, intervenientovi 17. apríla 2025 a právnomu zástupcovi žalobkyne 2. mája 2025. Výzva na vyjadrenie k odvolaniu z 11. augusta 2025 bola intervenientovi doručená 11. augusta 2025 a právnomu zástupcovi žalovaných 20. augusta 2025, pričom mestský súd výzvu na vyjadrenie podľa § 374 ods. 1 CSP nerealizoval, keďže žalobkyňa sa vyjadrila obratom bez výzvy a výzvu na vyjadrenie podľa § 374 ods. 2 CSP realizoval 31. októbra 2025.

8. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti predstavuje pre jeho zásadný význam nedostatok takej povahy, pri ktorom neprichádza do úvahy výzva na jeho odstránenie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže predmetné ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (I. ÚS 185/2021, č. 81/2021 ZNaU), a preto ústavný súd nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti. Z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 280/2020). Keďže sťažovatelia sú zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, prípadná výzva na odstránenie zistených nedostatkov by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016, I. ÚS 173/2022).

9. Ústavný súd osobitne v tejto súvislosti upriamuje pozornosť sťažovateľov na skutočnosť, že ak obsahovo identickú ústavnú sťažnosť, ako je táto (až na bezvýznamné drobnosti), podali na ústavnom súde aj 28. septembra 2023, pričom táto bola odmietnutá uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 622/2023 z 23. novembra 2023 podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej nedostatočného odôvodnenia (bod 4), je neadekvátne očakávať, že totožnej ústavnej sťažnosti bude vyhovené. Ústavný súd preto právneho zástupcu sťažovateľov odkazuje na početnú judikatúru venovanú náležitostiam ústavných sťažností a konaniam vo veciach zbytočných prietahov v súdnych konaniach a zároveň ho zdvorilo upozorňuje, že ani odkazy na vyše 6 rokov neplatný a neúčinný zákon o ústavnom súde nie sú aktuálne a priliehavé.

10. V konklúzii uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd uzatvára, že ani druhá ústavná sťažnosť sťažovateľov neobsahuje náležitosti ustanovené zákonom, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

11. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

12. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovatelia k ústavnej sťažnosti priložili dohodu o plnomocenstve z 18. augusta 2023, t. j. rovnakú ako v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 622/2023. S prihliadnutím na výsledok konania nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu nedostatku zákonom ustanovenej náležitosti ústavnej sťažnosti, a to z dôvodu procesnej ekonómie, keďže ani prípadné odstránenie uvedeného nedostatku predložením novej plnej moci by už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

13. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovatelia podali svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu